

Prezentul document este supus reglementărilor aflate sub incidența regulamentului U.E. nr. 679/2016

ROMÂNIA
TRIBUNALUL CLUJ
SECȚIA PENALĂ
Dosar nr. 16499/211/2021

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data 9 februarie 2022

Instanța constituită din:

Președinte complet :

Judecător:

Grefier:

Pe rol fiind pronunțarea cu privire la cererea formulată de contestatorul de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „dacă în înțelesul art. 89 alin.1 C.pen. este posibilă anularea amânării aplicării pedepsei în ipoteza în care pentru infracțiunea descoperită pe parcursul termenului de supraveghere s-a pronunțat o soluție de amânare a aplicării pedepsei”, formulată cu ocazia judecării contestației formulate de contestator împotriva sentinței penale nr. 1248/05.10.2021 a Judecătoriei Cluj-Napoca, prin care s-a admis sesizarea formulată de Compartimentul de Executări Penale din cadrul Judecătoriei Cluj-Napoca prin care s-a anulat amânarea aplicării pedepsei de 8 luni închisoare dispusă față de inculpat.

La apelul nominal făcut în ședință publică se constată lipsa părților.

Ministerul Public– Parchetul de pe lângă Tribunalul Cluj este reprezentant prin procuror:

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care,

Președintele completului de judecată constată că mersul dezbaterilor și susținerile participanților au fost consemnate în încheierea de ședință din data de 19 ianuarie 2022, când s-a stabilit că pronunțarea se va face la data de 2 februarie 2022, când s-a amânat pronunțarea pentru data de 9 februarie 2022, încheieri ce fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

TRIBUNALUL

Deliberând asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, chestiune ridicată de către intimatul contestator reține următoarele:

Obiectul și stadiul cauzei aflat pe rolul Tribunalului Cluj

Prin sentința penală nr. 1248/05.10.2021 a Judecătoriei Cluj-Napoca, în temeiul art. 582 alin. 1 C.p.pen. s-a admis sesizarea formulată de Compartimentul de Executări Penale din cadrul Judecătoriei Cluj-Napoca.

În baza art. 89 alin. 1 C.pen. s-a dispus anularea amânării aplicării pedepsei de 8 luni închisoare dispuse față de intimatul CNP, fiul lui și, născut la data de în județul din sentința penală nr. 916/24.06.2021 a Judecătoriei Cluj-Napoca (dosar nr. 6076/211/2021), definitivă la data de 14.07.2021 prin neapelare și, în consecință:

În baza art. 582 alin. 3 C.p.pen. a fost condamnat intimatul la pedeapsa de 8 luni închisoare, stabilită prin sentința penală nr. 916/24.06.2021 a Judecătoriei Cluj-Napoca, definitivă la data de 14.07.2021 prin neapelare pentru săvârșirea infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe, prev. de art. 336 alin. 1 C.pen., care a făcut obiectul dosarului penal nr. 6076/211/2020.

În baza art. 88 alin. 3 C.pen. s-a dispus revocarea amânării aplicării pedepsei de 8 luni închisoare dispuse față de intimatul prin sentința penală nr. 954/09.10.2017 a Judecătoriei Târgu Mureș (dosar nr. 4850/320/2017), definitivă la data de 25.10.2017 prin neapelare și, în consecință:

În baza art. 582 alin. 3 C.p.pen. a fost condamnat intimatul la pedeapsa de 8 luni închisoare, stabilită prin sentința penală nr. 954/09.10.2017 a Judecătoriei Târgu Mureș, definitivă la data de 25.10.2017 prin neapelare pentru săvârșirea infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe, prev. de art. 336 alin. 1 C.pen., care a făcut obiectul dosarului penal nr. 4850/320/2017.

În temeiul art. 40 alin. 2 rap. la art. 38 alin. 1 – 39 alin. 1 lit. b) C.pen. s-au contopit potrivit tratamentului sancționator al concursului de infracțiuni, pedepsele de mai sus (8 luni închisoare și 8 luni închisoare), aplicându-se pedeapsa de bază de 8 luni închisoare, la care s-a adăugat un spor de o treime din durata celeilalte pedepse (2 luni și 20 de zile), urmând ca intimatul să execute pedeapsa rezultantă de 10 luni și 20 de zile în regim privativ de libertate.

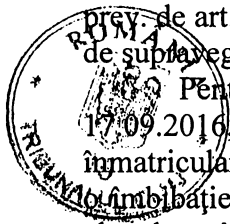
Pentru a hotărâri astfel, Judecătoria Cluj-Napoca a reținut că prin sesizarea judecătorului delegat cu executarea din cadrul Compartimentului de Executări penale al Judecătoriei Cluj-Napoca, înregistrată pe rolul acestei instanțe la data de 31.08.2021, sub nr. de mai sus, s-a solicitat analizarea oportunității anulării amânării aplicării pedepsei dispuse față de intimatul , prin sentința penală nr. 916/24.06.2021 a Judecătoriei Cluj-Napoca (dosar nr. 6076/211/2020), definitivă la data de 14.07.2021 prin neapelare, a condamnării acestuia la pedeapsa de 8 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului, prev. de art. 336 alin. 1 C.pen., care a făcut obiectul sentinței penale nr. 916/24.06.2021 a Judecătoriei Cluj-Napoca, a revocării amânării aplicării pedepsei dispuse față de intimatul prin sentința penală nr. 954/09.10.2017 a Judecătoriei Târgu Mureș (dosar nr. 4850/320/2017), definitivă la data de 25.10.2017 prin neapelare, contopirea pedepselor de mai sus conform art. 40 C.pen. / 585 C.pr.pen. și dispunerea executării pedepsei rezultante în regim privativ de libertate.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța de executare a reținut următoarele:

În fapt, în esență, prin două hotărâri judecătorești distincte s-au stabilit în sarcina intimatului pedepse cu închisoarea pentru săvârșirea infracțiunilor de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe, cu amânarea aplicării acestora, deși cea de-a doua infracțiune a fost săvârșită în cursul termenului de supraveghere al primei amânări a aplicării pedepsei.

Astfel, prin sentința penală nr. 954/09.10.2017 a Judecătoriei Târgu Mureș (dosar nr. 4850/320/2017) s-a stabilit în sarcina intimatului pedeapsa de 8 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului, prev. de art. 336 alin. 1 C.pen., fiind dispusă amânarea aplicării pedepsei pe durata termenului de supraveghere de 2 ani.

Pentru a pronunța această sentință, instanța a reținut că inculpatul, la data de 17.09.2016, în jurul orelor 03.10 a condus autoturismul marca tipul , cu nr. de înmatriculare pe drumurile publice (din), având în sânge o îmbibare alcoolică ce depășea concentrația de 0,80 g/l alcool pur în sânge (% alcool pur în sânge).

ci doar a fost stabilită, fiind dispusă amânarea aplicării închisorii, și această condiție este îndeplinită, pentru considerentele de mai jos.

Potrivit noii configurații a procesului de individualizare judiciară a pedepsei, acesta din urmă parcurge, în mod obișnuit, trei etape: *stabilirea, aplicarea și executarea* pedepsei. Spre deosebire de concepția Codului penal anterior, stabilirea și aplicarea pedepsei reprezintă două etape distincte, astfel că stabilirea pedepsei nu atrage în mod automat și aplicarea acesteia. Reglementarea, cu titlu de noutate, a instituției denumite *amânarea aplicării pedepsei* a

În măsura în care sunt îndeplinite condițiile legale, instanța judecătorească are posibilitatea să recurgă la soluții alternative, respectiv în cadrul primei etape, să dispună fie renunțarea la „aplicarea” pedepsei (*art. 80 C.pen.*), fie stabilirea pedepsei, în cadrul celei de-a doua etape să dispună fie amânarea aplicării pedepsei stabilite (*art. 83 C.pen.*), fie aplicarea pedepsei (*ie. condamnarea*), iar în cadrul celei de-a treia etape să dispună fie suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei aplicate (*art. 91 C.pen.*), fie executarea pedepsei în regim privativ de libertate.

Pentru aplicarea corectă a dispozițiilor art. 89 alin. 1 C.pen., principala operațiune logico-rațională de identificare înțelesului exact al instituției anulării amânării aplicării pedepsei și a limitelor în care aceasta își găsește aplicarea într-un anumit caz concret este *interpretarea normei penale*.

Utilizând metoda de interpretare gramaticală a art. 89 alin. 1 C.pen., propusă de apărătorul intimatului, anularea amânării aplicării pedepsei nu ar fi posibilă în prezenta cauză, având în vedere că textul legal prevede condiția ca pedeapsa închisorii dispusă pentru infracțiunea care atrage anularea să fi fost *aplicată*, în vreme ce, în speță, pedeapsa a fost doar stabilită, fiind amânată aplicarea acesteia.

Cu toate acestea, interpretarea gramaticală a art. 89 alin. 1 C.pen. nu permite identificarea voinței reale a legiuitorului în ceea ce privește limitele și condițiile de anulare a amânării aplicării pedepsei. Aceasta deoarece, dispozițiile art. 89 alin. 2 C.pen. permit instanței judecătorești ca, ulterior anulării dispuse în temeiul art. 89 alin. 1 C.pen., consecutiv efectuării operațiunii de contopire potrivit tratamentului sancționator al concursului de infracțiuni, să dispună din nou amânarea aplicării pedepsei rezultante. Or, dacă într-adevăr anularea s-ar putea dispune doar dacă pedeapsa pentru infracțiunea nou-descoperită a fost *aplicată*, alin. 2 al art. 89 C.pen. ar rămâne fără efecte, întrucât, odată aplicată pedeapsa (*sau o parte componentă a pedepsei rezultante*), nu ar mai fi posibilă amânarea aplicării acesteia.

Cu alte cuvinte, în interpretarea art. 89 alin. 1 și alin. 2 C.pen., legiuitorul exprimă două voințe contradictorii: mai întâi, pentru anularea amânării impune condiția ca pedeapsa pentru infracțiunea nou-descoperită să fi fost aplicată, iar apoi, ulterior anulării, permite amânarea aplicării unei pedepse care a fost deja aplicată, sugerând că, în realitate, în condițiile alin. 1 era suficient ca pedeapsa pentru infracțiunea nou-descoperită să fi fost *doar stabilită* (*cum este cazul în speța de față*). În aceste condiții, văzând că interpretarea gramaticală a art. 89 C.pen. lasă loc exprimării a două voințe legislative contradictorii, contrar scopului interpretării normei penale (*care este de a afla voința reală și, evident, unitară a legiuitorului*), este clar că acest mijloc de interpretare a normei penale este insuficient.

Referirea textului art. 89 alin. 1 C.pen. la *aplicarea pedepsei* reprezintă o reminiscență concepției Codului penal anterior, în cazul căruia distincția dintre *stabilirea și aplicarea* pedepsei era lipsită de consecințe practice, aplicarea pedepsei operând automat, odată cu stabilirea acesteia. De altfel, există numeroase alte situații în care legiuitorul face referire la aplicarea pedepsei, iar nu la stabilirea acesteia, deși în mod evident voința acestuia nu a fost aceea de a ridica standardul de la care norma începe să își producă efecte, situații în care interpretarea gramaticală ar bloca efectiv aplicarea normelor, contrar voinței legiuitorului, normele neputând fi interpretate în sensul că nu ar produce efecte. Cu titlu de exemplu, pot fi

Conform înscrisurilor de la dosar (*sentința penală și copia de pe cazierul judiciar*), hotărârea penală de mai sus a rămas definitivă la data de 25.10.2017, prin neapelare, dată de la care a început să curgă termenul de supraveghere de 2 ani, urmând să se împlinească la data de 24.10.2019.

La momentul împlinirii termenului de supraveghere, conform art. 15 alin. 1 lit. h) din Legea nr. 290/2004 privind cazierul judiciar, amânarea aplicării pedepsei de mai sus a fost scoasă din evidența cazierului judiciar.

Prin sentința penală nr. 916/24.06.2021 a Judecătoriei Cluj-Napoca (dosar nr. 6076/211/2020), s-a stabilit în sarcina intimatului pedeapsa de 8 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului, prev. de art. 336 alin. 1 C.pen., fiind dispusă amânarea aplicării pedepsei pe durata termenului de supraveghere de 2 ani.

Pentru a pronunța această sentință, instanța a reținut că inculpatul, la data de 21.07.2019, în jurul orei 01:10, fiind sub influența băuturilor alcoolice, a condus autovehiculul marca cu nr. de înmatriculare pe str. din municipiul Cluj-Napoca, având la ora 01:40, o alcoolemie de g/l alcool pur în sânge (iar la ora 02:40 a avut o alcoolemie de g/l alcool pur în sânge).

La individualizarea judiciară a pedepsei de mai sus, instanța a avut în vedere că inculpatul nu are antecedente penale, soluția instanței bazându-se pe faptul că în cazierul judiciar nu mai figura la acel moment amânarea aplicării pedepsei inițiale fiind deja scoasă din cazier.

Sentința penală de mai sus a rămas definitivă la data de 14.07.2021 prin neapelare.

În drept, instanța de executare a reținut aplicabilitatea dispozițiilor art. 88 și 89 C.pen., fiind îndeplinite condițiile prevăzute de lege și în temeiul art. 582 alin. 1 C.p.pen. a admis sesizarea formulată de Compartimentul de Executări Penale din cadrul Judecătoriei Cluj-Napoca.

Astfel cum rezultă din art. 89 alin. 1 C.pen. **anularea amânării aplicării pedepsei** este posibilă sub rezerva îndeplinirii următoarelor condiții:

i) Persoana supravegheată să săvârșească o infracțiune până la rămânerea definitivă a amânării aplicării pedepsei. Astfel, până la data rămânerei definitive a amânării aplicării pedepsei dispuse prin SP nr. 916/2021 a Jud. Cluj-Napoca, respectiv până la data de 14.07.2021, intimatul mai săvârșise o infracțiune de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului, pentru care s-a pronunțat deja o hotărâre definitivă (*SP nr. 954/2017 a Jud. Târgu Mureș*), fiind îndeplinită această condiție.

ii) Infracțiunea a fost descoperită pe parcursul termenului de supraveghere. În speță, infracțiunea anterioară a fost descoperită înainte de curgerea noului termen de supraveghere, intimatul fiind la acel moment surprins în trafic de către organele de poliție, conducând vehiculul sub influența alcoolului. Deși infracțiunea a fost descoperită înainte de curgerea termenului de supraveghere, și această condiție este îndeplinită, fiind aplicabil raționamentul utilizat de instanța supremă în ceea ce privește interpretarea aceleiași condiții în cazul anulării liberării condiționate, prin decizia (HP) nr. 10/2020, conform căreia *sintagma „dacă pe parcursul termenului de supraveghere se descoperă că persoana condamnată mai săvârșise o infracțiune până la acordarea liberării” vizează atât situația infracțiunilor săvârșite anterior liberării condiționate și descoperite după acordarea liberării condiționate, până la împlinirea termenului de supraveghere, cât și situația infracțiunilor săvârșite anterior liberării condiționate și descoperite anterior liberării condiționate.*

iii) Pentru infracțiunea descoperită i s-a aplicat persoanei supravegheate pedeapsa închisorii. Deși textul de lege face referire la aplicarea pedepsei, în condițiile în care prin SP nr. 954/2017 a Jud. Târgu Mureș, intimatului nu i s-a aplicat pedeapsa închisorii,

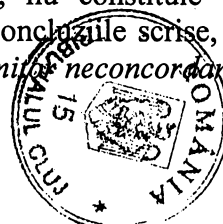

menționate următoarele (*unele fiind indicate și de apărătorul intimatului*): posibilitatea stabilirii unei amenzi care însoțește pedeapsa închisorii, în condițiile art. 62 C. pen., care face referire la *aplicarea* acesteia, însă este evident că se referă la stabilirea ei, astfel cum rezultă din art. 83 alin. (3) C. pen.; posibilitatea amânării aplicării pedepsei în cazul unui concurs de infracțiuni conform art. 83 alin. (1) lit. a) C. pen., deși art. 39 C. pen. prevede că pedeapsa de bază trebuie *aplicată*; posibilitatea amânării aplicării pedepsei în cazul în care inculpatul s-a desistat, însă actele îndeplinite până la acel moment constituie infracțiune, deși art. 34 alin. (2) C. pen. prevede că *se aplică* pedeapsa pentru această din urmă infracțiune; posibilitatea individualizării judiciare a pedepsei prin reținerea circumstanțelor agravante odată cu *stabilirea* pedepsei, deși, potrivit art. 78 alin. (1) C. pen., efectul constă în acela că instanța *poate aplica* o pedeapsă până la maximum special; posibilitatea renunțării la stabilirea pedepsei conform art. 80 și urm. C. pen., deși însăși denumirea aleasă de legiuitor este în sensul renunțării la *aplicarea* pedepsei; posibilitatea amânării aplicării pedepsei pentru infracțiunea de încăierare, în forma prevăzută de art. 198 alin. (2) C. pen., deși acesta din urmă prevede că *se aplică* tuturor participanților pedeapsa închisorii de la unu la 5 ani etc.

Nici dispozițiile art. 582 alin. 3 C.pr.pen., care prevăd că ulterior anulării, instanța dispune condamnarea inculpatului și executarea pedepsei, nu reprezintă un impediment în calea anulării atunci când pedeapsa pentru infracțiunea nou-descoperită a fost doar stabilită și nici un argument în favoarea interpretării propuse de apărătorul intimatului. Este adevărat că legiuitorul pare să impună condamnarea (*ie. aplicarea pedepsei*) și executarea pedepsei în toate cazurile în care se dispune anularea amânării aplicării pedepsei. Cu toate acestea, prevederile art. 582 alin. 3 C.pr.pen. nu limitează posibilitatea instanței de a dispune, în condițiile art. 89 alin. 2 C.pen., amânarea aplicării pedepsei rezultante ulterior anulării (*și nici suspendarea sub supraveghere, soluție admisă în unanimitate în practica judiciară*), ci reglementează doar una dintre soluțiile pe care instanța le are la îndemână. Că este așa rezultă și din denumirea Secțiunii 1 (*„Condamnarea în cazul anulării sau revocării renunțării la aplicarea pedepsei sau a amânării aplicării pedepsei”*), care cuprinde art. 581¹ și 582 C.pr.pen., prin care legiuitorul a avut în vedere, în principal, situația în care se dispune condamnarea, iar nu și situațiile excepționale care permit amânarea aplicării pedepsei rezultante ori suspendarea sub supraveghere a acesteia. Aceasta nu înseamnă că art. 582 C.pr.pen. reglementează exclusiv această situație, deoarece produce în continuare efecte în toate cazurile, cel puțin din perspectiva alin. 1 în ceea ce privește stabilirea competenței de revocare sau anulare a amânării. Prin urmare, alin. 3 al art. 582 C.pr.pen. urmează a fi aplicat doar atunci când instanța, ulterior anulării, parcurge toate celelalte etape de individualizare judiciară a pedepsei. Lipsa unei dispoziții procesuale care să reglementeze pașii procedurali atunci când instanța, ulterior anulării, dispune din nou amânarea aplicării pedepsei rezultante, nu constituie un impediment pentru aplicarea art. 89 alin. 2 C.pen., deoarece acest din urmă text legal este suficient, așa cum și art. 37 C.pen. privind recalcularea pedepsei pentru infracțiunea continuată în cursul judecății este suficient, chiar și în lipsa unei dispoziții procesuale (*art. 585 C.proc.pen. nefiind aplicabil decât în cursul executării pedepsei*), soluție validată și de instanța supremă prin Decizia (RIL) nr. 11/2021.

Argumentul avansat în doctrina penală în sensul că art. 582 alin. 3 C.pr.pen. lipsește de efecte art. 89 alin. 2 C.pen. nu poate fi primit, fiind incomplet. Verificând invers același raționament, se poate observa că și art. 89 alin. 2 C.pen. lipsește de efecte art. 582 alin. 3 C.pr.pen. Întrucât legiuitorul nu a stabilit vreo prioritate la aplicare, cele două texte de lege trebuie aplicate distinct, în funcție de situația la care se referă, conform celor arătate mai sus.

Nici distincția realizată în doctrină între art. 88 alin. 3 și 89 alin. 1 C.pen., sub aspectul descoperirii infracțiunii/infractorului, menționată în concluziile scrise, nu constituie un argument în favoarea interpretării gramaticale. Așa cum s-a arătat prin concluziile scrise, în acest caz, aceste texte legale au fost interpretate *ad litteram*, în ciuda anumitor neconcordanțe

ori omisiuni legislative, ce par să indice că voința legiuitorului este în sens contrar. Argumentul conform căruia neconcordanțele legislative *par să indice voința contrară a legiuitorului* are la bază imposibilitatea identificării unei rațiuni pentru care cele două instituții ar funcționa diferit. Or, în speța de față, neconcordanța legislativă are la bază nu lipsa unui raționament pentru ca textul să funcționeze altfel, ci însuși textul art. 89 alin. 2 C.pen. care, nu numai că pare să indice voința contrară, ci chiar indică această voință (*contrară*).

Ca atare, dispozițiile art. 89 alin. 1 C.pen. urmează a fi interpretate utilizând metoda de interpretare logico-sistematică, care presupune identificarea voinței legiuitorului pornind de la integrarea textului legal în logica generală a sistemului de individualizare judiciară a pedepsei și de la conexiunea lui cu art. 89 alin. 2 C.pen., precum și metoda de interpretare teleologică (*ce presupune luarea în considerare a finalității avute în vedere de legiuitor, acesta neurmărind blocarea producerii efectelor de către alin. 2 al art. 89 C.pen.*), fiind așadar suficient ca, pentru anularea amânării, pedeapsa închisorii dispusă pentru infracțiunea nou-descoperită să fi fost *stabilită*.

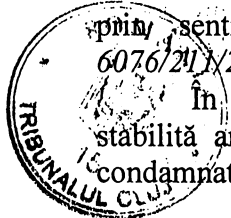
Contrar apărărilor invocate în cauză, soluția de mai sus nu este consecința unei analogii în defavoarea intimatului, interzise în dreptul penal, iar sugerarea intervenției instanței supreme prin pronunțarea unei decizii de dezlegare a unei chestiuni de drept este un indiciu în acest sens, având în vedere că instanța supremă nu ar putea valida aplicarea normei penale prin analogie nici chiar prin pronunțarea unei decizii obligatorii. Astfel, noțiunea de aplicare a pedepsei o include și pe aceea de stabilire a pedepsei, având în vedere că nu poate fi aplicată decât o pedeapsă care a fost stabilită. Pe calea interpretării logico-sistematice și teleologice are loc o extindere a aplicării dispozițiilor art. 89 alin. 1 C.pen. la situațiile în care pedeapsa pentru infracțiunea nou-descoperită a fost doar stabilită. Așa cum s-a arătat în doctrină, interpretarea extensivă se deosebește de analogie prin aceea că are ca efect includerea în conținutul normei a unui maxim de accepțiuni permise de sensul literal al termenilor utilizați de legiuitor, fără a-l depăși, în timp ce analogia presupune extinderea aplicării unei norme dincolo de accepțiunile posibile ale noțiunilor utilizate în preceptul normei. Deși alin. 1 al art. 89 C.pen. pare să ridice standardul de la care este posibilă anularea amânării aplicării pedepsei, în realitate, formula aleasă de legiuitor se datorează unor erori evidente de redactare a textului, așa cum aceeași eroare poate fi identificată în cazul mai multor dispoziții legale, exemplificate mai sus. Or, după cum s-a arătat în doctrina penală (F. Streteanu, D. Nițu, *Drept penal. Partea generală, vol. I, Ed. Universul Juridic, București, 2014, p. 53*), interpretul poate trece dincolo de sensul literal al termenilor atunci când suntem în prezența unei erori evidente de redactare a textului, dacă se constată că voința legiuitorului în sensul interpretat este certă.

În schimb, nu ar fi posibilă interpretarea textului art. 89 alin. 1 C.pen. pentru a se dispune anularea amânării aplicării pedepsei atunci când pentru infracțiunea nou-descoperită s-a dispus renunțarea la aplicarea pedepsei, soluție care ar depăși cu mult sensul literal al termenilor utilizați de legiuitor. Pe de altă parte, anularea ar fi lipsită de sens, având în vedere că renunțarea anterioară nu constituie un impediment în calea amânării aplicării pedepsei [art. 80 alin. (3) C.pen. *fiind aplicabil doar dacă între momentul săvârșirii infracțiunilor concurente nu intervine o hotărâre definitivă*], iar instituția revocării renunțării nu există.

Ținând cont de acestea, instanța constată că sunt îndeplinite condițiile anulării amânării aplicării pedepsei, motiv pentru care, *în baza art. 89 alin. 1 C.pen. va anula amânarea aplicării pedepsei de 8 luni închisoare dispuse față de intimatul*

prin sentința penală nr. 916/24.06.2021 a Judecătorei Cluj-Napoca (dosar nr. 6076/21/2020), definitivă la data de 14.07.2021 prin neapelare.

În aplicarea art. 582 alin. 3 C.pr.pen. consecința este aceea că pedeapsa închisorii stabilită anterior, a cărei aplicare a fost amânată, va fi aplicată, intimatul urmând a fi condamnat la această pedeapsă, aplicarea fiind obligatorie în acest caz deoarece a doua

infracțiune a fost săvârșită în termenul de supraveghere a amânării aplicării pedepsei anterioare, așa cum a statuat și instanța supremă prin Decizia (HP) nr. 24/2017.

Prin urmare, în baza art. 582 alin. 3 C.proc.pen. *va condamna intimatul*

la pedeapsa de 8 luni închisoare, stabilită prin sentința penală nr. 916/24.06.2021 a Judecătoriei Cluj-Napoca, definitivă la data de 14.07.2021 prin neapelare pentru săvârșirea infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe, prev. de art. 336 alin. 1 C.pen., care a făcut obiectul dosarului penal nr. 6076/211/2020.

Astfel cum rezultă din art. 88 alin. 1 C.pen. **revocarea amânării aplicării pedepsei** în cazul săvârșirii unei noi infracțiuni este posibilă sub rezerva îndeplinirii următoarelor condiții:

i) Persoana supravegheată a săvârșit o nouă infracțiune, cu intenție, după amânarea aplicării pedepsei. În acest sens, instanța constată că prima amânare a aplicării pedepsei, dispusă prin SP nr. 954/2017 a Jud. Târgu Mureș, a rămas definitivă la data de 25.10.2017, dată de la care a început să curgă termenul de supraveghere de 2 ani, urmând să se împlinească la data de 24.10.2019, însă, în interiorul acestui termen, respectiv la data de 21.07.2019, intimatul a săvârșit, cu intenție, infracțiunea de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe, prev. de art. 336 alin. 1 C.pen., care a făcut obiectul sentinței penale nr. 916/2021 a Jud. Cluj-Napoca.

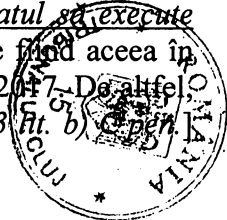
ii) Infracțiunea care atrage revocarea a fost descoperită în termenul de supraveghere. Astfel cum rezultă din sentința penală nr. 916/2021 a Jud. Cluj-Napoca, infracțiunea de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe a fost descoperită în interiorul termenului de supraveghere, respectiv la data de 21.07.2019, odată cu săvârșirea acesteia, inculpatul fiind surprins în trafic la momentul conducerii, de către organele de poliție, având o îmbibație alcoolică de fiind fără relevanță momentul întocmirii buletinului de analiză toxicologică, care a indicat valoarea alcoolemiei peste 0.8 g/l (*deși inclusiv acesta a fost întocmit în interiorul termenului, la data de 02.08.2019*).

iii) Pentru infracțiunea care atrage revocarea s-a pronunțat o condamnare chiar după expirarea termenului de supraveghere. Astfel, odată cu anularea prin prezenta sentință a amânării aplicării pedepsei dispuse prin sentința penală nr. 916/2021, intimatul va fi condamnat la pedeapsa închisorii a cărei aplicare a fost inițial amânată, fiind îndeplinită și această condiție.

Ținând cont de acestea, instanța constată că sunt îndeplinite condițiile revocării amânării aplicării pedepsei, consecința constând în aplicarea pedepsei (*condamnarea*), motiv pentru care, în baza art. 88 alin. 3 C.pen. *va revoca amânarea aplicării pedepsei de 8 luni închisoare dispuse față de intimatul* prin sentința penală nr. 954/09.10.2017 a Judecătoriei Târgu Mureș (*dosar nr. 4850/320/2017*), definitivă la data de 25.10.2017 prin neapelare și, prin urmare:

În baza art. 582 alin. 3 C.proc.pen. *va condamna intimatul* *la pedeapsa de 8 luni închisoare*, stabilită prin sentința penală nr. 954/09.10.2017 a Judecătoriei Târgu Mureș, definitivă la data de 25.10.2017 prin neapelare pentru săvârșirea infracțiunii de conducere a unui vehicul sub influența alcoolului sau a altor substanțe, prev. de art. 336 alin. 1 C.pen., care a făcut obiectul dosarului penal nr. 4850/320/2017.

Văzând că infracțiunile de mai sus au fost săvârșite în concurs (real), în temeiul art. 40 alin. 2 rap. la art. 38 alin. 1 – 39 alin. 1 lit. b) C.pen. instanța va contopi, potrivit tratamentului sancționator al concursului de infracțiuni, pedepsele de mai sus (*8 luni închisoare și 8 luni închisoare*), aplicând pedeapsa de bază de 8 luni închisoare, la care adaugă un spor de o treime din durata celeilalte pedepse (*2 luni și 20 de zile*), urmând ca intimatul să execute pedeapsa rezultantă de 10 luni și 20 de zile, singura modalitate de executare fiind aceea în regim privativ de libertate, astfel cum rezultă și din Decizia ÎCCJ (HP) nr. 24/2017. De altfel, una dintre condițiile negative ale suspendării sub supraveghere [art. 91 alin. 3 lit. b) C.pen.]

este aceea ca aplicarea pedepsei să nu fi fost amânată, iar ulterior revocată, condiție neîndeplinită în cauză.

Împotriva acestei sentințe a formulat contestație intimatul , solicitând admiterea contestației, desființarea hotărârii atacate și soluționând cauza, respingerea sesizării Compartimentului de Executări penale al Judecătoriei Cluj-Napoca.

Chestiunea de drept supusă dezlegării

Textele de lege

Art. 89 alin. 1 și 2 C.pen. *dacă pe parcursul termenului de supraveghere se descoperă că persoana supravegheată mai săvârșise o infracțiune până la rămânerea definitivă a hotărârii prin care s-a dispus amânarea, pentru care i s-a aplicat pedeapsa închisorii chiar după expirarea acestui termen, amânarea se anulează, aplicându-se, după caz, dispozițiile privitoare la concursul de infracțiuni, recidivă sau pluralitate intermediară.*

În caz de concurs de infracțiuni, instanța poate dispune amânarea aplicării pedepsei rezultante dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 83. Dacă se dispune amânarea aplicării pedepsei termenul de supraveghere se calculează de la data rămânerei definitive a hotărârii prin care s-a pronunțat anterior amânarea aplicării pedepsei."

Chestiunea incidentă în cauză este ***dacă în înțelesul art. 89 al.1 C.pen. este posibilă anularea amânării aplicării pedepsei în ipoteza în care pentru infracțiunea descoperită pe parcursul termenului de supraveghere s-a pronunțat o soluție de amânare a aplicării pedepsei***".

Examenul de admisibilitate a sesizării

În conformitate cu art. 475 C.p.pen., tribunalul reține îndeplinirea condițiilor de admisibilitate.

Astfel, tribunalul este investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, aceasta având ca obiect sesizarea formulată de Compartimentul de Executări Penale din cadrul Judecătoriei Cluj-Napoca cu privire la oportunitatea anulării amânării aplicării pedepsei dispuse față de intimatul Șugar Florin prin sentința penală nr. 916/24.06.2021 a Judecătoriei Cluj-Napoca, definitivă la 14.07.2021 prin neapelare.

În al doilea rând, chestiunea de drept sesizată are caracter de noutate, câtă vreme Înalta Curte nu a mai statuat asupra acesteia printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii. Totodată, chestiunea nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Pe de altă parte, în practica judiciară nu există suficiente resurse din care să deducă faptul că această chestiune de drept este abordată într-o manieră unitară. Astfel, a fost identificată sentința penală nr. 1879/16.11.2017 a Judecătoriei Bacău prin care s-a respins cererea de anulare a amânării aplicării pedepsei stabilită prin sentința penală nr. 1208/2015 a Judecătoriei Bacău, deoarece inculpatului i-a fost stabilită și nu aplicată, pedeapsa închisorii.

În al treilea rând, raportat la relevanța chestiunii de drept relevate, apreciem că de lămurirea acesteia depinde soluționarea pe fond a prezentei cauze, în condițiile în care întreaga dezbatere juridică vizează posibilitatea instanței de a anula cea de a doua soluție de amânare a aplicării pedepsei în condițiile în care pentru infracțiunea descoperită pe parcursul termenului de supraveghere nu s-a aplicat o pedeapsă, aceasta fiind doar stabilită.

Punctele de vedere ale procurorului și contestatorului asupra chestiunii de drept sesizate:

Procurorul a arătat că în speța de față sunt incidente, chiar dacă indirect, dispozițiile Deciziei 24/2017 a ÎCCJ. Scopul sesizării judecătorului delegat cu executarea din cadrul Compartimentului de Executări penale al Judecătoriei Cluj-Napoca a fost acela de a îndrepta eroarea produsă prin sentința penală 916/24.06.2021 a Judecătoriei Cluj-Napoca, sentință care a ignorat, din motive neimputabile, situația juridică a inculpatului. Remedierea situației este limitată de două principii: nu se poate crea inculpatului o situație mai bună decât cea pe care

acesta ar fi avut-o dacă se cunoștea situația reală a fișei de cazier cu ocazia judecării fondului cauzei, dar nicio situație mai grea, raportat la același moment procesual. Dacă în momentul judecării dosarului 6076/211/2020 al Judecătoriei Cluj-Napoca se cunoștea faptul că inculpatul mai săvârșise o infracțiune similară și se afla în termenul de supraveghere al amânării dispuse prin sentința penală 954/09.10.2017 a Judecătoriei Târgu Mureș, instanța de judecată, respectiv Judecătoria Cluj-Napoca, conform deciziei obligatorii mai sus indicate, era obligată să pronunțe o soluție de condamnare pentru noua infracțiune și să revoce amânarea aplicării pedepsei anterioare. Ar fi constatată incidența dispozițiilor art. 40 al. 2, 38 al. 1 și 39 al. 1 lit. b C.p și ar fi aplicat inculpatului o pedeapsă de 10 luni și 20 de zile cu executare în regim de detenție. Soluția din sentința penală 1248/05.10.2021 a Judecătoriei Cluj-Napoca este identică cu cea care s-ar fi pronunțat pe fondul cauzei dacă fișa de cazier ar fi conținut mențiunile necesare.

Anularea prevăzută de art. 89 C.pen., în viziunea parchetului, are scopul de a-l aduce pe inculpat exact în aceeași situație pe care ar fi avut-o dacă se cunoștea existența primei hotărâri cu ocazia judecării celui de al doilea dosar. Prima hotărâre fiind cea care s-a dispus amânarea aplicării pedepsei. Nu vede de ce s-ar crea acum inculpatului o situație favorabilă și s-ar condiționa aplicarea acestor operațiuni de o primă hotărâre de condamnare. Ceea ce face diferența în prezenta speță între cele două instituții este momentul procesual. Revocarea conform art. 88 al. 3 C.pen ar fi fost dispusă la judecarea fondului, anularea și implicit revocarea se dispun în faza de executare.

În final, rațiunea celor două texte legale este identică, și anume aceea de a sancționa perseverența infracțională a inculpatului, care nu prezintă garanția că se poate îndrepta chiar și în lipsa unei soluții de condamnare și de a înlătura o eroare de apreciere neimputabilă instanței de judecată. Consideră că în ambele situații condițiile și rezultatul trebuie să fie identice. Aceasta consideră a fi intenția legiuitorului.

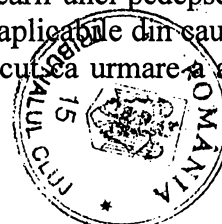
Avocatul contestatorului a susținut că în încercarea de a identifica voința legiuitorului, observă că scopul este acela de a permite ca, în ipoteza unui concurs de infracțiuni judecate separat și pentru care s-a dispus câte o soluție de amânare, inculpatul să poată beneficia în continuare de soluția amânării, nefiindu-i imputabilă o eventuală întârziere în descoperirea concursului.

În măsura în care s-ar interpreta literal textul art. 89 alin. (1) C.pen., așa cum a propus de la bun început, nu va fi posibilă anularea celei de-a doua soluții de amânare, urmând ca ambele soluții de amânare să producă efecte în continuare, cele două termene de supraveghere curgând în paralel. Deși situația nu este una „ideală”, persoana în cauză trebuind să respecte în același timp două seturi de măsuri de supraveghere și/sau obligații, scopul avut în vedere de legiuitor fiind în continuare atins, căci inculpatul continuă să beneficieze de amânarea aplicării pedepsei.

Totodată, observă și faptul că niciun text de lege nu interzice ca două termene de supraveghere să curgă în paralel. Exemplificativ, este posibil ca o persoană să beneficieze concomitent de două soluții de renunțare la aplicarea pedepsei, nefiind incidentă în acest caz anularea renunțării.

De aceea, soluția pe care a propus-o, respectarea literară a condițiilor de dispunere a anulării amânării pedepsei ar înlătura toate aceste inconveniente, atât prin respectarea dezideratului ca persoana în cauză să beneficieze în continuare de soluția amânării, cât și prin înlăturarea incidentei textului din Codul de procedură ce impune executarea în regim de detenție.

În susținerea acestei teze, face trimitere și la literatura de specialitate relevantă în materie, unde s-a arătat că anularea se va dispune doar în cazul aplicării unei pedepse pentru infracțiunea anterior comisă, iar „dispozițiile art. 89 alin. (2) sunt inaplicabile din cauza unor necorelări de text, deoarece, pe de-o parte, anularea amânării s-a făcut ca urmare a aplicării

pedepsei cu închisoarea pentru infracțiunea anterioară, caz în care rezultanta va fi obligatoriu aplicată și ea, iar, pe de altă parte, conform art. 582 alin. 3 C.p.p., se va pronunța nu numai aplicarea, dar și executarea pedepsei a cărei amânare a fost anulată”.

Mai departe, raportat la soluția propusă de către prima instanță, aceasta se remarcă printr-o oarecare bizarerie: mai întâi, observând incongruența dintre alineatele articolului 89, se acceptă o interpretare defavorabilă și contrară formulării cât se poate de clare a textului de la alin. (1), pentru ca mai apoi, în încercarea de a da efect posibilității amânării pedepsei rezultante, va fi necesară ignorarea prevederilor imperative ale Codului de procedură penală, făcând, de această dată, o interpretare pro reo. Se referă aici la dispozițiile art. 582 alin. (3) C.pr.pen., conform cărora instanța, anulând sau, după caz, revocând amânarea aplicării pedepsei, dispune condamnarea inculpatului și executarea pedepsei stabilite prin hotărârea de amânare, aplicând apoi, după caz, dispozițiile cu privire la concursul de infracțiuni, recidivă sau pluralitate intermediară. Or, odată cu dispunerea condamnării și executării pentru infracțiunea pentru care s-a dispus inițial amânarea, este evident că aceeași va fi soluția și pentru pedeapsa rezultantă, caz în care nu s-ar mai putea da eficiență dispozițiilor art. 89 alin. (2) C.pen. și să se dispună o nouă amânare.

Și cu privire la această chestiune, literatura de specialitate a abordat două viziuni contrare. În timp ce unii autori au afirmat că pedeapsa rezultantă va fi obligatoriu cu executare, neexistând nici posibilitatea suspendării sub supraveghere, alți autorii opinează în sensul aplicării dispozițiilor incidente în spiritul lor, respectiv aplicarea doar a textului din Codul penal. Rezultă așadar că, pentru a putea da eficiență art. 89 alin. (2) C.pen., este necesar nu doar să se recurgă la artificii de interpretare al art. 89 alin. (1), ci și să se înlăture aplicabilitatea textului art. 582 alin. (3) C.pr.pen.

De aceea, soluția propusă (anularea amânării aplicării pedepsei doar în ipoteza în care pentru infracțiunea nou descoperită s-a aplicat o pedeapsă) ar înlătura toate aceste inconveniente, atât prin respectarea dezideratului ca persoana în cauză să beneficieze în continuare de soluția amânării, cât și prin înlăturarea incidenței textului din Codul de procedură ce impune executarea în regim de detenție.

Punctul de vedere al completului de judecată asupra chestiunii de drept

În opinia completului de judecată titular al sesizării, fără a antama soluția pe fondul cauzei, în înțelesul art. 89 al.1 C.pen. este posibilă anularea amânării aplicării pedepsei în ipoteza în care pentru infracțiunea descoperită pe parcursul termenului de supraveghere s-a pronunțat o soluție de amânare a aplicării pedepsei.

Astfel, chestiunea de drept ridicată în prezenta speță vizează formularea art. 89 al.1 C.pen. conform căruia în ipoteza în care “pe parcursul termenului de supraveghere se descoperă că persoana supravegheată mai săvârșise o infracțiune până la rămânerea definitivă a hotărârii prin care s-a dispus amânarea, pentru care **i s-a aplicat** pedeapsa închisorii chiar după expirarea acestui termen, amânarea se anulează”, fiind discutabil dacă legiuitorul a avut în vedere “aplicarea unei pedepse cu închisoarea” sau doar “stabilirea unei asemenea pedepse”, raportat și la inadvertențele în aplicarea art. 89 al.2 C.pen., respectiv art. 582 al. 3 C.p.pen.

În opinia noastră interpretarea gramaticală a textului de lege în discuție este insuficientă pentru identificarea voinței reale a legiuitorului, fiind evident faptul că dispozițiile art. 89 al.1 și 2 C.pen. sunt divergente în condițiile în care aliniatul 1 stabilește că pentru anularea amânării aplicării pedepsei este necesar ca pedeapsa pentru infracțiunea nou-descoperită să fi fost aplicată iar conform aliniatului 2, ar fi posibilă ulterior anulării, amânarea aplicării unei pedepse care a fost deja aplicată, ceea ce ar însemna că de fapt, în condițiile art. 89 al.1 era suficient ca pedeapsa pentru infracțiunea nou-descoperită să fi fost doar stabilită, cum este cazul în speța de față.

În aceeași ordine de idei, dacă am accepta varianta că anularea s-ar putea dispune doar dacă pedeapsa pentru infracțiunea nou-descoperită a fost aplicată, alin. 2 al art. 89 C.pen. ar fi lipsit de eficiență, deoarece odată aplicată pedeapsa, nu ar mai fi posibilă amânarea aplicării acesteia.

Pe de altă parte, interpretarea logico-sistematică a dispozițiilor art. 89 alin. 1 C.pen. permite identificarea voinței legiuitorului pornind de la integrarea textului legal în logica generală a sistemului de individualizare judiciară a pedepsei și de la conexiunea lui cu art. 89 alin. 2 C.pen., fără îndoială intenția legiuitorului nefiind în sensul de a lipsi de eficiență acest din urmă text de lege, context în care apreciem că pentru anularea amânării aplicării pedepsei este suficient ca pedeapsa închisorii dispusă pentru infracțiunea nou-descoperită să fi fost *stabilită*.

Această abordare este în consens și cu cele susținute de reprezentanta parchetului în sensul că anularea amânării aplicării pedepsei are drept scop remedierea situației juridice a inculpatului care trebuie repus în situația în care s-ar fi aflat dacă la momentul judecării sale în dosarul penal nr. 6076/211/2020 al Judecătoriei Cluj-Napoca s-ar fi cunoscut existența infracțiunii ce a făcut obiectul dosarului 4850/320/2017 al Judecătoriei Tg. Mureș, respectiv că cea de a doua infracțiune a fost comisă în termenul de supraveghere al amânării aplicării pedepsei dispuse prin sentința penală nr. 954/09.10.2017 a Judecătoriei Tg.Mureș.

Pentru toate aceste considerente, în temeiul art. 475 și 476 alin. 1 C.p.pen., tribunalul va sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală cu această chestiune de drept,

În temeiul art. 476 alin. 2 C.p.pen. va dispune suspendarea cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
D I S P U N E:**

În temeiul art. 475 și 476 al.1 C.p.pen. sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție cu pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, respectiv:

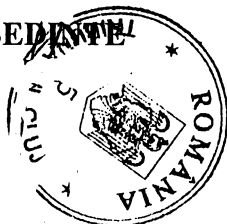
„dacă în înțelesul art. 89 al.1 C.pen. este posibilă anularea amânării aplicării pedepsei în ipoteza în care pentru infracțiunea descoperită pe parcursul termenului de supraveghere s-a pronunțat o soluție de amânare a aplicării pedepsei”.

În temeiul art. 476 al. 2 C.p.pen. dispune suspendarea cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședința publică din 09.02.2022.

PREȘEDINTE

JUDECĂTOR

GREFIER